

L'Abadia de Montserrat rep el Memorial Pere Tena

El passat 10 de febrer, el president del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (CPL), Jaume Fontbona, lliurà al P. Abat de Montserrat, Josep M. Soler, el I Memorial Pere Tena de Pastoral Litúrgica «per tota la tasca que realitza l'Abadia de Montserrat, tant a nivell celebra-

tiu, com de reflexió i estudi i de divulgació de la litúrgia i de la pastoral litúrgica». Presidí l'acte el cardenal arquebisbe Lluís Martínez Sistach i comptà amb la presència del bisbe Agustí Cortés, de Sant Feliu de Llobregat, i de l'arquebisbe Joan-Enric Vives, de la diòcesi d'Urgell. En la foto, d'esquerra a dreta, el cardenal Martínez Sistach, l'abat de Montserrat i el Dr. Jaume Fontbona.

GLOSSA

Per no tenir set mai més

Un petit grup de voluntàries que col·labora en una entitat catòlica dedicada a l'atenció als malalts organitza des de fa uns anys, amb un grup de persones afectades de paràlisi cerebral, una estona de pregària mensual, un vespre, que anomenen «l'espai de revisió de vida». És obert als membres de l'entitat i a tothom qui hi vulgui participar. En paraules d'una de les organitzadores, «és com una aturada en el nostre dia a dia per anar a pouar l'aigua viva al pou de Jacob [...]: "El qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set: l'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna" (Jn 4,14). És un espai per compartir pau, serenor, reflexió i pregària. Atrafegats com anem amb les nostres preocupacions, el testimoni dels amics ens ajuda a aprendre a anar més a poc a poc i a ser més conscients que, per insignificants que ens sentim, Déu compta amb cadascun de nosaltres perquè aquest món sigui millor.»

Les vivències, situacions personals, fets d'actualitat, textos, dificultats de la malaltia..., tornant sempre

a la Paraula de Déu, van configurant aquesta estona de pregària conjunta. L'objectiu d'aquestes pregàries el podem fer nostre tots els cristians a l'hora de pregar: cercar la pau del Senyor, sentir la seva presència, escoltar la seva veu i anar discernint la seva voluntat; apropar-nos al Pare, enmig del dia a dia i dels trasbalsos que comporta, dels sorolls que omplen la ment i el cor. Deixar-ho tot a les seves mans.

Les característiques d'aquest grup de pregària fan propera la imatge del Senyor que, sovint, fa seva la malaltia, des de l'amor i la misericòrdia: «Estava malalt i em visitàreu» (Mt 25,36). Dedicar temps a acollir malalts, a escoltar-los, a curar els mals del cos i de l'esperit. Els cristians que donen continuïtat a aquesta predilecció pels qui pateixen una malaltia segueixen la seva indicació i fan actual aquesta preferència que manifesta quan envia en missió els deixebles i entre les instruccions que els dona una és: «Cureu malalts» (Mt 10,8). Una invitació a continuar la missió.

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Del 2 a l'11**, 7è Pelegrinatge diocesà del Mil·lenni a Terra Santa.
- **Dissabte 7**, Recés de Quaresma dels Equips de la Mare de Déu a Sant Sebastià de Vinaròs.

PARAULES DE VIDA

La família i l'educació dels fills

Durant el mes de març els pares hauran de prendre algunes decisions que són importants per a l'educació dels seus fills en vistes al proper curs escolar. A més, durant aquest any 2015 es complirà el 50 aniversari de la declaració sobre l'educació cristiana del Concili Vaticà II. És el moment de recordar a aquells pares de família que se senten cristians, i als qui valoren el que la fe cristiana pot aportar de positiu a l'educació dels seus fills, alguns criteris que puguin ajudar-los a prendre la decisió que consideren millor per a ells.

L'educació dels fills competeix, en primer lloc als pares. Es tracta d'un dret que han d'exercir amb responsabilitat moral i, per tant, d'un deure del que no poden despreocupar-se. El paper de la societat i de l'Estat, a l'hora d'establir les normes que regulen l'educació, no és suplantar als pares o envair els seus drets, sinó ajudar-los perquè puguin complir millor la seua missió. No és acceptable des del punt de vista moral que uns pares es despreocupen de l'educació dels seus fills, deixant que uns altres prenguen decisions que els corresponen a ells, ni que les autoritats estableixen normes que no respecten els drets de la família en l'àmbit educatiu.

L'educació és quelcom més que l'ensenyament d'unes matèries o d'unes disciplines acadèmiques. Educar als nens i als joves implica, a més d'ensenyar, ajudar-los perquè arriben a trobar una orientació fonamental en la seua vida, que els dugue a madurar com a persones, a aprendre a viure en la societat, a respectar i defensar els drets de totes les persones, a assimilar aquells valors que els ajuden a viure el seu treball com un servei a la societat, etc... Per això, els cristians estem convençuts que la fe cristiana no ha de quedar al marge de l'educació. Una educació inspirada per la fe ajuda al creixement com a persones.

El Vaticà II, en la seua declaració sobre l'educació, ha recordat que «tots els homes tenen dret inalienable a aquella educació que correspon a la pròpia finalitat» (GE núm. 1), que tots els cristians «tenen dret a l'educació cristiana» (GE núm. 2) i que la funció de la societat i de l'Església no és una altra que ajudar als pares en aquesta missió (Cf. GE núm. 3).

Els pares no poden oblidar aquests drets que, d'altra banda, les autoritats polítiques i acadèmiques tenen el deure de garantir. Per això, a l'hora de triar el centre educatiu hauran d'assegurar-se que en ell es respecta la fe i es garanteixi la possibilitat d'una educació cristiana. És per garantir això per lo que l'Església ofereix el servei d'unes escoles cristianes a les quals tots haurien de poder accedir. A més, si realment estan convençuts que la fe aporta quelcom important a l'educació, també han de preocupar-se d'inscriure els seus fills a la classe de religió catòlica, tant a les escoles cristianes com als centres públics. És un dret que tots tenen, i per a les famílies cristianes és a més una obligació moral.

Que el Senyor us il·lumini i us acompanyi en la vostra vida familiar.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

▶ **JOAN MARTÍ LLOBET**

Eliminar la pobresa

La Campanya d'enguany de Mans Unides, amb el lema «Lluitem contra la pobresa, t'hi apuntes?», pretén contagiar i convidar a ser constructors d'un desenvolupament social i cultural centrat en les persones. «La lluita contra la pobresa que proposem ha de ser un esforç de tots; si ens impliquem seriosament, les possibilitats de victòria seran una realitat», afirma Joan Martí, president de Mans Unides de Barcelona.

El papa Francesc convida a treballar en favor d'un model de societat que no exclouï els pobres...

El Papa ens ajuda, i també ens estimula i ens obliga. Ens parla de moltes actituds a canviar. Diu que hem d'anar cap a un model de societat que no exclouï els dèbils, els qui pateixen la falta d'oportunitats. Quan siguem capaços d'aconseguir que donar i donar-se no sigui un deure, sinó una necessitat, haurem avançat moltíssim.

Què demaneu a la societat i als mitjans per assolir els objectius?

A la societat, el seu compromís, la seva implicació, la seva solidaritat. Hem de donar d'allò que tenim la sort de gaudir, no donar el que ens sobra. I als mitjans de comunicació els demanem que ens donin suport per aprofundir en la comunicació de la realitat del Sud.

Com valora la Declaració del Mil·lenni, amb els objectius per al 2015?

Ha suposat avenços significatius en àmbits fonamentals, però encara queda molt. Per exemple, s'ha aconseguit pràcticament la igualtat en l'educació primària, però encara hi ha més de 50 milions de nenes i nens que no tenen accés a l'escola. Necessitem una economia i una política al servei de la persona i de les seves necessitats, no al servei dels diners i del poder.

Òscar Bardají i Martí

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per l'Església

Oh Senyor, et prego per l'Església.

Hi ha pels carrers moltes esglésies; malgrat tot, tu saps, oh Senyor, que només n'hi ha una d'Església.

Dóna'ns amor i misericòrdia: només així un dia totes les esglésies podran esdevenir-ne Una.

Tu mateix has dit: com jo i el Pare som una sola cosa, l'Església hauria de ser igualment una cosa.

Uneix-nos a tots, Senyor, amb la teva força, amb la joia i l'amor, i dóna'ns la pau a nosaltres i a l'Església, Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

Seguir al pie del cañón como padres

Me encuentro con frecuencia con adolescentes que a la vista de tantas contradicciones parentales optan por retirarse y mandarlo todo a paseo. Estoy acostumbrado a escuchar en la consulta expresiones espontáneas como estas: «¡Que les zurzan!», «¡Que se vaya al cuerno con sus líos!», «Yo paso de sus problemas», «¡Que le den la lata a otro!»

Obviamente, el aguante del hijo de unos padres dimisionarios también tiene sus límites. A la corta y a la larga, siempre es mejor seguir al pie del cañón en el ejercicio parental a pesar de todas las dificultades que comporta el proceso de separación. No sólo porque es nuestro deber como padres, sino también porque, egoístamente hablando, nos evitaremos muchos problemas que con el tiempo podrán crearnos los hijos que hemos dejado ir de la mano.

Pensemos en aquella frase del escritor Oscar Wilde que dice: «Los niños comienzan por amar a los padres; cuando ya han crecido, los juzgan, y, a veces, los perdonan.» Con la separación, la educación de los hijos se resiente. Los niños —¡qué listos son!— saben perfectamente cómo sacar tajada de estas delicadas circunstancias familiares. Hace su aparición el chantaje para conseguir cosas o para imponer sus condiciones en el hogar. ¡Qué difícil es imponer disciplina en estas circunstancias!

Los niños —¡qué listos son!— saben perfectamente cómo sacar tajada de estas delicadas circunstancias familiares. Hace su aparición el chantaje para conseguir cosas o para imponer sus condiciones en el hogar. ¡Qué difícil es imponer disciplina en estas circunstancias!

Los niños —¡qué listos son!— saben perfectamente cómo sacar tajada de estas delicadas circunstancias familiares. Hace su aparición el chantaje para conseguir cosas o para imponer sus condiciones en el hogar. ¡Qué difícil es imponer disciplina en estas circunstancias!

Dr. Paulino Castells

(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Llevar el Evangelio en el bolsillo

Cabe en el bolsillo. Dice el Papa: «Es una cosa buena tener un pequeño Evangelio, pequeño, y llevarlo con nosotros en el bolsillo, en el bolso.»

Cabe en nuestra jornada. «Leer un breve pasa-je en cualquier momento del día. E incluso en medio de muchas ocupaciones se puede siempre encontrar el tiempo.»

Cabemos en la escena. «Tomas el Evangelio, eliges un pasaje, lo lees una vez, lo lees dos veces». Imagínate en la escena como si tú vieses lo que sucede, contempla a Jesús, habla con Él sobre eso, «como surge de mi corazón».

Cabe en nuestra mente y en nuestro corazón. Lee con «tu mirada fija en Jesús», Él «nos habla, en el Evangelio».

Cabemos nosotros en el corazón del Padre. «Nuestro Padre, que dijo a los apóstoles, y también a nosotros, escuchad a Jesús, porque es mi Hijo predilecto.»

Cabemos nosotros junto a «tantos hermanos afligidos por fatigas, enfermedades, injusticias, ignorancias, pobreza material y espiritual». «La Palabra de Cristo crece en nosotros cuando la proclamamos».

Con María, que «conservaba estas cosas y las meditaba en su corazón» (Lc 2,19), aprendamos un «poco más a subir con la oración y escuchar a Jesús y a bajar con la caridad fraterna, anunciando a Jesús».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

2. ■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.
3. ■ **Dimarts** [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.
4. ■ **Dimecres** [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capitó, bisbes i mrs.
5. ■ **Dijous** [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Mare de Déu d'Àfrica. Sant Focas, mr.; sant Josep Joan de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperc, mr.
6. ■ **Divendres** [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21, 33-43.45-46]. Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida. Sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.
7. ■ **Dissabte** [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203). Sant Teòfil, bisbe.
8. ■ **† Diumenge vinent**, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 20,1-17 (o més breu: Ex 20,1-3.7-8.12-17) / Sl 18 / 1Co 1,22-25 / Jn 2,13-25]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers. Sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.

DIUMENGE II DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: «Abraham». Ell respongué: «Aquí em teniu». Déu li digué: «Pren, si et plau, Isaac, el teu fill únic, que tant estimes, véste'n al país de Morià i allà, dalt de la muntanya, que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust.»

Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar i apilà la llenya. Llavors agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: «Abraham, Abraham». Ell li respongué: «Aquí em teniu». L'àngel li digué: «Deixa estar el noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic». Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes en una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: "Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per beneir-se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat".»

▶ Salm responsorial (115)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor.*

Crec amb tot el cor, tot i que deia: / «Que en sóc de dissortat», / al Senyor li voldria / la mort dels qui l'estimen. R.

Ah, Senyor, sóc el vostre servent, / ho sóc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencàreu les cadenes. / Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom. R.

Compliré les meves promences, / ho faré davant del poble, / als aïres de la casa del Senyor, / al teu bell mig, Jerusalem. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

(Rm 8,31b-34)

Germans, si tenim Déu a favor nostre, qui tindrem en contra? Ell que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?

Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 9,2-10)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo». Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veïeren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts.

Els retingueren aquestes paraules i discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquellos días, Dios puso a prueba a Abrahán, llamándole: «¡Abrahán!» Él respondió: «Aquí me tienes.» Dios le dijo: «Toma a tu hijo único, al que quieres, a Isaac, y vete al país de Moria y ofrécelo allí en sacrificio, en uno de los montes que yo te indicaré.»

Cuando llegaron al sitio que le había dicho Dios, Abrahán levantó allí el altar y apiló la leña, luego ató a su hijo Isaac y lo puso sobre el altar, encima de la leña. Entonces Abrahán tomó el cuchillo para degollar a su hijo; pero el ángel del Señor le gritó desde el cielo: «¡Abrahán, Abrahán!» Él contestó: «Aquí me tienes.» El ángel le ordenó: «No alargues la mano contra tu hijo ni le hagas nada. Ahora sé que temes a Dios, porque no te has reservado a tu hijo, tu único hijo.» Abrahán levantó los ojos y vio un carnero enredado por los cuernos en la maleza. Se acercó, tomó el carnero y lo ofreció en sacrificio en lugar de su hijo. El ángel del Señor volvió a gritar a Abrahán desde el cielo: «Juro por mí mismo —oráculo del Señor—: Por haber hecho esto, por no haberte reservado a tu hijo único, te bendeciré, multiplicaré a tus descendientes como las estrellas del cielo y como la arena de la playa. Tus descendientes conquistarán las puertas de las ciudades enemigas. Todos los pueblos del mundo se bendecirán con tu descendencia, porque me has obedecido.»

▶ Salm responsorial (115)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de la vida.*

Tenia fe, aun cuando dije: / «¡Qué desgraciado soy!» / Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. R.

Señor, yo soy tu siervo, / siervo tuyo, hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. / Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando tu nombre, Señor. R.

Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo, / en el atrio de la casa del Señor, / en medio de ti, Jerusalén. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos

(Rm 8,31b-34)

Hermanos:

Si Dios está con nosotros, ¿quién estará contra nosotros? Él que no perdonó a su propio Hijo, sino que lo entregó por todos nosotros, ¿cómo no nos dará todo con él?

¿Quién acusará a los elegidos de Dios? ¿Dios, el que justifica? ¿Quién condenará? ¿Será acaso Cristo, que murió, más aún, resucitó y está a la derecha de Dios, y que intercede por nosotros?

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 9,2-10)

En aquel tiempo, Jesús se llevó a Pedro, a Santiago y a Juan, subió con ellos solos a una montaña alta, y se transfiguró delante de ellos. Sus vestidos se volvieron de un blanco deslumbrador, como no puede dejarlos ningún batanero del mundo. Se les aparecieron Elías y Moisés, conversando con Jesús. Entonces Pedro tomó la palabra y le dijo a Jesús: «Maestro, ¡qué bien se está aquí! Vamos a hacer tres tiendas, una para ti, otra para Moisés y otra para Elías.» Estaban asustados, y no sabía lo que decía. Se formó una nube que los cubrió, y salió una voz de la nube: «Este es mi Hijo amado; escuchadlo.» De pronto, al mirar alrededor, no vieron a nadie más que a Jesús, solo con ellos.

Cuando bajaban de la montaña, Jesús les mandó: «No contéis a nadie lo que habéis visto, hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos.»

Esto se les quedó grabado, y discutían qué querría decir aquello de «resucitar de entre los muertos».

Transfiguració del Senyor (detall). Pintura de Giovanni Bellini (1480), Capodimonte, Nàpols

COMENTARI

Aquest és el meu Fill, l'estimat, escolteu-lo!

La Quaresma no vol dir caminar amb els ulls baixos. La transfiguració de Jesús ens invita a aixecar la mirada i descobrir la glòria de Déu en el Jesús que fa camí cap a Jerusalem. La transfiguració de Jesús passa davant Pere, Joan i Jaume, els tres deixebles que són testimonis dels esdeveniments cabdals del ministeri de Jesús. Aquest fragment de l'evangeli d'avui és per a Marc el cim de la revelació: Jesús confessat Messies per Pere (8,29), revela als seus deixebles que ser Messies vol dir patir (8,31). Marc subratlla la incomprensió dels deixebles (8,6), ja que volen fer tres cabanes per tal de fer

durar la visió gloriosa. Però l'ombra de la passió es projecta sobre Jesús. En aquest horitzó de sofriment, es revela tanmateix la veritable glòria de Jesús, que li ve de Déu mateix. Déu Pare s'hi fa present. Moisès i Elies, representants de la llei i dels profetes, paraven amb Jesús de la seva mort i la seva resurrecció.

La transfiguració havia de ser una experiència impactant per als deixebles, i important en la relació de Jesús amb el Pare. Una experiència semblant a la del baptisme o a la del misteri pasqual mateix. El paral·lelisme entre la transfiguració i el baptisme de Jesús el posa de relleu la veu del Pare: «Aquest és el meu Fill, l'estimat, escolteu-lo!» El núvol llavors cobreix la divinitat de Jesús i tornen a veure'l

tot sol, amb la túnica que no presentava la blancor de la transfiguració.

Cal escoltar Jesús no només quan veiem la seva glòria, sinó quan el núvol ha cobert tot el seu esplendor. És en aquests moments de foscor que hem d'escoltar-lo, tal com diu el Pare. Cal baixar de la muntanya i seguir Jesús que fa camí cap a Jerusalem, on serà mort i ressuscitarà. Per a Marc, confessar que Jesús és Fill de Déu només es pot fer al peu de la creu com el centurió, que va dir: «Veritablement aquest home era Fill de Déu» (15,39). Cal llegir el relat de la transfiguració a la llum de la creu.

CRÒNICA DIOCESANA

Mons. Omella, consiliari de Mans Unides a l'assemblea del Bisbat de Tortosa

Diumenge 25 de gener, més de 50 voluntaris d'arreu de la diòcesi tortosina es van aplegar en l'assemblea anual de la Delegació diocesana i amb l'assistència d'un convidat molt especial, don Juan José Omella, bisbe de Calahorra-La Calzada-Logroño i consiliari de Mans Unides.

El bisbe de Tortosa, don Enrique Benavent, va dirigir unes paraules de benvinguda als assistents i tot seguit Mons. Omella va impartir una conferència centrada en la campanya que aquest any proposa Mans Unides sota el lema «Lluitem contra la pobresa, t'hi apuntes?».

Es va continuar donant compte dels resultats econòmics de la campanya de 2014 i explicació dels projectes que la nostra diòcesi donarà suport aquest any a l'Índia, Kenya i Sierra Leona.

Per últim, els diferents equips van compartir les activitats i iniciatives que duen a terme per sensibilitzar i recaptar fons a les seues poblacions, acabant la jornada amb la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Blai, presidida pel bisbe Omella acompanyat pel rector de la parròquia. Una jornada molt enriquidora i que ens anima a continuar treballant per un món més just i frater.

Elena Tortajada
Presidenta-delegada
de Mans Unides de Tortosa

Pregària ecumènica

Divendres 23 de gener el temps no acompanyava per les baixes temperatures i el fort vent que bufava per tot el Delta però l'Ampolla va transformar el saló parroquial en un oratori per celebrar una pregària dins la Setmana d'Unitat dels Cristians.

Passats uns minuts de les 20.30 h representants de quatre confessions cristianes entraren en processó amb un gerro de terrissa a la mà recordant el lema d'enguany «dóna'm aigua». Es respirava un ambient de pregària i de complicitat entre els assistents cosa que ajudà al recolliment de tots. Després de proclamar l'evangeli de la Samaritana, el bisbe Enrique va compartir l'exegesi del text i convidà a dirigir la fe en el Senyor, qui anhela la unitat.

Al final de l'oració els altres representants dirigiren unes paraules al centenar d'assistents que van omplir la sala.

Acabada la vetlla va haver temps per compartir l'alegria de la trobada enmig d'un refrigeri.

Confirmacions a l'Aldea

Després de dos cursos de catequesi per preparar-se a rebre el sagrament de la Confirmació, 16 nois i noies de l'Aldea van rebre aquest sagrament el passat 23 de gener.

El vicari general, Mn. Josep Lluís Arín, en nom del Sr. Bisbe va administrar la Confirmació enmig de la celebració eucarística en la que van participar a més dels 16 joves i els seus padrins, familiars, catequistes, mossens, amics i membres de la comunitat cristiana.

Una celebració senzilla en què es va demanar a l'Esperit Sant que ajudi aquests joves i els guardi per a viure la vida d'acord amb la fe cristiana que professem. Mn. Arín els va animar a deixar-se guiar per aquest Esperit i a no quedar mai aturats davant de cap dificultat.

Celebració de sant Antoni a l'ermita de l'Aldea

El 18 de gener celebràvem a l'ermita de la Mare de Déu de l'Aldea la festa de sant Antoni i la celebració del 25è i 50è aniversari dels matrimonis del nostre poble.

Amb una ermita plena de gom a gom 6 matrimonis van donar gràcies a Déu per l'ajuda que d'ell han rebut i per tantes benediccions de les que han estat objecte en aquests anys, així com li van demanar ajuda per seguir el camí.

En acabar la Missa, a la porta de l'Església es va fer la benedicció dels animals. Acte seguit va tenir lloc la processó al voltant de l'ermitori amb la presència del Patronat de l'Ermita, l'Ajuntament, les pubilles i heures i la banda de música «Mare de Déu dels Prats».

PALABRAS DE VIDA

La familia y la educación de los hijos

Durante el mes de marzo los padres deberán tomar algunas decisiones que son importantes para la educación de sus hijos en vistas al próximo curso escolar. Además, durante este año 2015 se cumplirá el 50 aniversario de la declaración sobre la educación cristiana del Concilio Vaticano II. Es el momento de recordar a aquellos padres de familia que se sienten cristianos, y a los que valoran lo que la fe cristiana puede aportar de positivo a la educación de sus hijos, algunos criterios que puedan ayudarles a tomar la decisión que consideren mejor para ellos.

La educación de los hijos compete, en primer lugar a los padres. Se trata de un derecho que deben ejercer con responsabilidad moral y, por tanto, de un deber del que no pueden despreocuparse. El papel de la sociedad y del Estado, a la hora de establecer las normas que regulan la educación, no es suplantar a los padres o invadir sus derechos, sino ayudarles a que puedan cumplir mejor su misión. No es aceptable desde el punto de vista moral que unos padres se preocupen de la educación de sus hijos, dejan-

do que otros tomen decisiones que les corresponden a ellos, ni que las autoridades establezcan normas que no respeten los derechos de la familia en el ámbito educativo.

La educación es algo más que la enseñanza de unas materias o de unas disciplinas académicas. Educar a los niños y a los jóvenes implica, además de enseñar, ayudarles a que lleguen a encontrar una orientación fundamental en su vida, que les lleve a madurar como personas, a aprender a convivir en la sociedad, a respetar y defender los derechos de todas las personas, a asimilar aquellos valores que les ayuden a vivir su trabajo como un servicio a la sociedad, etc... Por ello, los cristianos estamos convencidos de que la fe cristiana no debe quedar al margen de la educación. Una educación inspirada por la fe ayuda al crecimiento como personas.

El Vaticano II, en su declaración sobre la educación, ha recordado que «todos los hombres tienen derecho a una educación que responda a su propio fin» (GE n.º 1), que todos los cristianos «tienen derecho a una educación cristiana»

(GE n.º 2) y que la función de la sociedad y de la Iglesia no es otra que ayudar a los padres en esta misión (Cfr. GE n.º 3).

Los padres no pueden olvidar estos derechos que, por otra parte, las autoridades políticas y académicas tienen el deber de garantizar. Por ello, a la hora de elegir el centro educativo deberán asegurarse de que en él se respete la fe y se garantice la posibilidad de una educación cristiana. Es para garantizar esto por lo que la Iglesia ofrece el servicio de unas escuelas cristianas a las que todos deberían poder acceder. Además, si realmente están convencidos de que la fe aporta algo importante a la educación, también deben preocuparse de inscribir a sus hijos en la clase de religión católica, tanto en las escuelas cristianas como en los centros públicos. Es un derecho que todos tienen, y para las familias cristianas es además una obligación moral.

Que el Señor os ilumine y os acompañe en vuestra vida familiar.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa